

ΕΥΡΩΠΑΙΚΗ

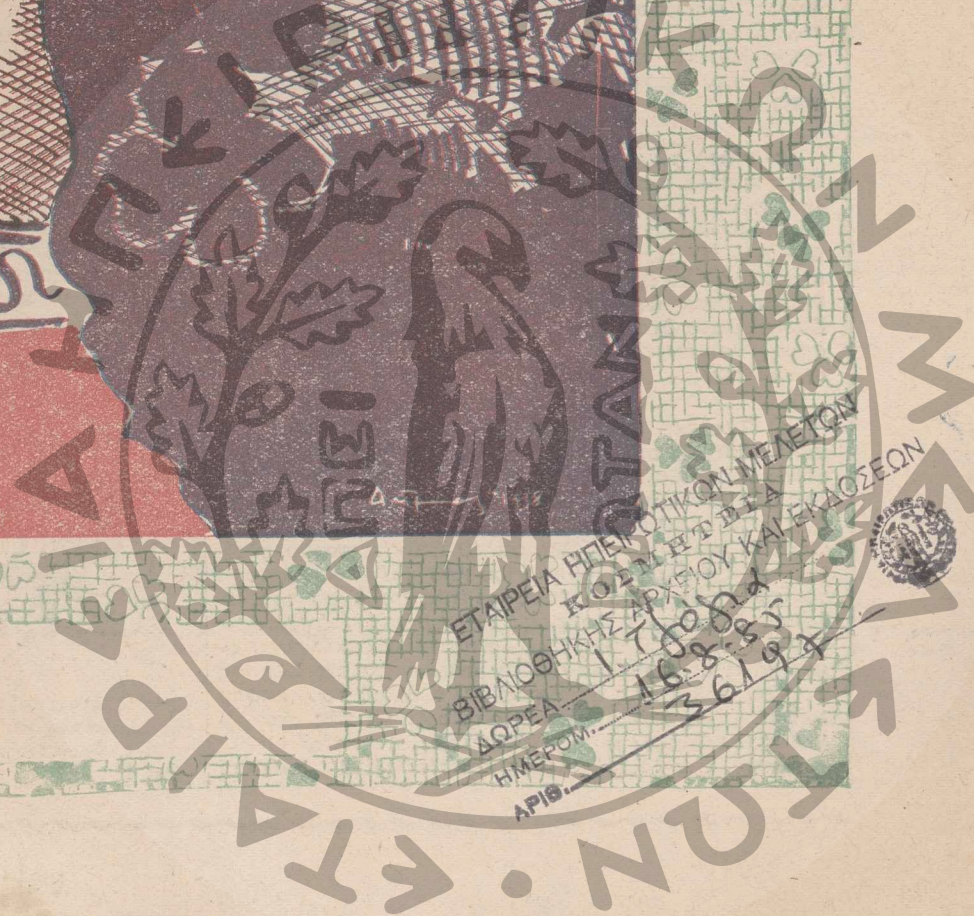
3

ΔΡΑΧΜ.

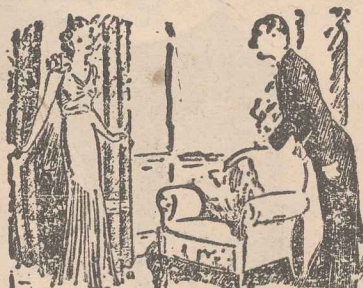
ΑΝΟΙΞΙΣ

Χίλια πουλάκια κελαϊδούν
Χίλια λουλούδια άνθουνε,
Χίλιες καρδιές χτυπούνε...

Η ΑΘΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΘΥΜΗ ΟΨΙ ΤΗΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΙΩΣΕΩΣ

Ο κύριος που από καιρό έρω-
τρονιζεί στην οικοδόμησή του
— Ελέγχο μ' ευκαρίστια μου
πώς δεν ήθελε ακόμα κανένας
από τους ήλιους που σ' ας πε-
ριστοιχίζω.
— Όχι δυστυχώς. Ο πρώτος
που έκοψε είδε οεις !

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΓΚΑΦΕΣ ΤΟ ΦΟΞ ΤΕΡΡΙΕ

Η γυναίκα μου, η Όφελια
έχει ένα τρομερό ελάττωμα.
Αγαπά τρομερά τις ταινίες των
«Κινγκνέπρ». Προχθές είδε
στο «Ροζικλαίρ» μια περιήλη-
τανία του είδους: «Ο Βασίλει-
ος των Κινγκνέπρ».
— Όταν ήρθε σπίτι ήταν τρελλά
ένθουσιασμένη.
— Γιάννη, μου είπε, έχω μια
θαυμάσια ιδέα να κερδίσουμε
πολλά λεφτά χωρίς κόπο.
— Για να δούμε, είπα, πάντο-
τε ήμουν βλάστης για τις... θαυ-
μασίες ιδέες της γυναίκας μου.
— Ναι, θα θάναίνουμε περιή-
λους. Έχει δρόμους πλούσι-
ους με τα σκυλιά τους να περι-
οδεύουν. Έσ' μένα σουγιάσα
κι θα κόβεις το λουρί τους.
Κι' εγώ θα τα απαγάγω.
Μετά θα βλέπουμε στις εφη-
μερίδες: «Απώλεσαν κύων υπό
το όνομα Χ' εις την πλατεία
τάδε. Ο εύρων αμοιβήσεται».
Κι' εμείς θα εισπραχθούμε
την αμοιβή... τις αμοιβές διλα-
δι.

Αναπλήσας από ένθουσιασμό,
— Μιάδο χρυσό μου, είπα, ο-
βάλουμε εις ενέργεια το σκέ-
διό μας, από τώρα.
Το απόγευμα, πραγματικώς,
είχαμε στην κατοχή μας ένα
θαυμάσιο φοξ - Τερριέ. Ένα έ-
ξυπνο σκυλάκι μ' αγαπά μάτια
αρνίου.

Το ταίσιμα πρόκειρα κάπ.
Αυτό, τίποτα δεν έννοιους να
εγγύσει το φαί του. Ήταν συν-
τημένο σε ανώτατες από φου-
αρά, από κρέμας σαπηνί και
ότι άλλο εκλεκτό, καθώς κατα-
λάσαμε κατάπι.

— Έ! δεν πειράζει έλεγε η
γυναίκα μου θα ξοδέψουμε λίγα
πώρα... Αβρίο όμως θα τα πάρου-
με τριβίλια...
Μά οι μέρες περνούσαν χωρίς
να φαίνεται η πολυπόθητος άγ-
γελία στην εφημερίδα.
— Ήως αβρίο, έλεγε καθη-
χάζοντάς με η γυναίκα μου. Ί-
σως αβρίο... Δεν πειράζει για
μια μέρα.

Αλλά η μια μέρα έγινε μια
έβδομάδα. Καί το σκυλί μας κό-
σπε όσο κι ένα παιδί, ίσως και
περισσότερο.

Μια μέρα όμως άλλαξαν τα
πράγματα.
Τυριζόντας στο σπίτι μου δρι-
σκα την Όφελια να κλαίει μ'
αναφύλακτα.

Γιάννη, μου λέει, το φοξ-
Τερριέ μας πιάει. Χάθηκε. Σε-
πάρησε η μάς το πήραν σήμε-
ρα... «Ο! δυστυχία».
— Χρυσό μου, καλύτερα. Δέ
θα ξοδέψουμε τόσα ποσά.
— Όχι, είπε η Όφελια έχω
μια έσοχη ιδέα.

— Άλλη ιδέα ; σκέφτηκε. Κα-
ήκουσε.
— Θα δώσω μια είδοποίηση
στην εφημερίδα και θα λέει:
«Αμοιβή 500 δραχμών. Άπώλε-
σε κύων φοξ - Τερριέ. Ο εύρων
αμοιβήσεται. Είδοποίησε Ι.Β.
Χ. Πούτ - Ρεσάντ».

Ακόμα το φοξό και δεν κρύ-
ωνει. Πάντα είχα κακή πείρα για
τις ιδέες της γυναίκας μου. Τώρα
ανάκτησα μεγάλη... πεποίθη-
ση.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

«Η σκηνή παριστά ένα κομμά-
τι του δωματίου. Η κ. ΜΑΡΙΑΝΘΗ
ζα-
πλωμένη σε μια ντορμυρία διαβάζει.
Μπαίνει η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ. Κυρία, ήλθε να
σας ιδί η κυρία ΜΑΡΙΑΝΘΗ...»
Η κ. ΦΥΛΑΡΙΔΟΥ. «Ας πε-
ράσω...»
Η κ. ΜΑΡΙΑΝΘΗ. Καλημέρα...
«Ο! τι ευ-
τυχία!... Καλημέρα, αγαπητή
μου φίλη... Πώς είστε;... Τά
παιδιά;... Ο κύριος σ' ας; Πέ-
ρασε ή ότορακή του Νίκου;
Και ή έγκληρσις του Μιχαλά-
κη; Είνε τόσο ντελικάτα αυτά
τα μωρά. Κι' όταν κρησασθί ή
έπείσθας του χειρούργου, εί-
νε τόσο άγωνιώδες... Η θεία
μου, ή κυρία Κλάμη, — την θυ-
μάσαι; — έπρεπε να την έγκη-
ρίσουν για τον καταράκτι
των ματιών της, κι' ήταν 84 έ-
των. Άλλα ή ιδέα της έγκηρ-
σεως την τρώεισε πολύ, κι' έ-
τοι έλα την άνέβαλε για άναγ-
τερα... Βέβαια έμεινε πέντε
κρόνια δίχως να βλέπει, αλλά
δεν πέθανε όμως στην έγκη-
ρσις...»
Η κ. ΜΑΡΙΑΝΘΗ. Βέδ...
Η κ. ΦΥΛΑΡΙΔΟΥ. Τι ώραίο
καπέλλο πού έχετε... Άπό τί
είνε; Άπό φθά ή μαλλι;...
«Αχ! σήμερα δεν ξέρει κανείς
τι να διαλέξη. Φτάνουν τόσο
πετυχημένες απομιμήσεις!...
«Άλθθεια, διάβασα σε κάποια
αμερικάνικη εφημερίδα πως φ-
τάνουν ρόδες βαγονιών από χαρ-
τί... Ναι, ναι, αγαπητή μου, α-
πό χαρτί... Πάντως είκατε μιά
έσοχη ιδέα να ή γαρν'ρετε με
κορδέλλες... Είνε άραιότερες
από τα άνθη...» Όχι σάν την
κουνίδα μου την Έρρικέτα,

έλεψε παρά μια μικρή ταμπέ-
λα: «Τρία φράγκα την όκ...»
Μά άμα της λέτε μια κουνίδα
τη νομίζει για άστείο... Άλθ-
θεια, τώρα πο μιλούσαμε για τις
άρρωστεις: Ο αδελφός μου
πάσχει από τό σκετί του. Κι' έ-
χω μόνον πέντε ή έξι λίρες λι-
χουδίες. Κονοέρτες, σκολά-
τες, κρόστα, φάρμα... Άκι! τι
σοφ έιν ή άνθρωποι. Τους λές
το καλό τους και σε κοροιδε-
ούν κίόλας... Γι' αυτό τους πα-
ρατ' κι' εγώ...»

ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΤΣΑΝΤΑ ΑΠΟ ΔΕΡΜΑΣΙ ΣΟΥ

«Ήμουνα ναυτικός. Μία μέρα
όμως συνήντησα κάποιον φίλον
μου πού ταξίδευε σ' ας. Ίνδιας
και με πείθει να τον ακολουθή-
σω για να τον βοηθήσω σε μια
έπιχειρησιν. Καταλαμναίσε τα-
σού, δέκα μέρες μακριά από
την Καλκούτα. Ο φίλος μου και
πρωτοστάτης μου ταξίδευε ό-
λο το χρόνο από την Καλκούτα
στο Λονδίον και το καλοκαίρι
στη Ριθέρτα. Είχα καλές απο-
λαύσεις, αλλά τί τί θέλετε, ή-
μουνα στην έρημία, μακριά ά-
πό τα πολιτισμένα μέρη.

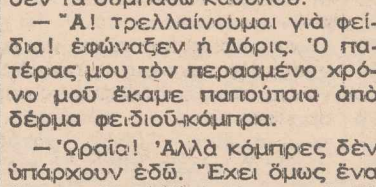
Είχαν περάσει δέκα χρόνια,
όταν μια μέρα παρουσιάσθηκε
στη φουτεία ένα καραβάνι με
ένα καθηγητήν, ό οποίος έτα-
ξέδευε για να σπουδάσει ή ή-
θη και έθιμα του τόπου: Λαο-
γραφικές μελέτες μου έλεγε, ή
κάτι τέτοιο. Δάσκαλος, αλλά κα-
λός και ευχάριστος άνθρωπος.

Το σπουδαιότερο όμως ότι εί-
μαζι του και την κόρη του. Έ-
να δροσερό και κομψό κορίτσι,
πού δεν είχε πάρει τίποτε από
την δασκαλοσύνη του πατέρα
της. Το όνομά της ήταν Δόρις.

Ενα βράδυ πού ήταν ε-
στραφεινιά και οι Ίνδεις τρα-
γουδοῦσαν τα νουσταρικά τους
τραγουδία κάτω εκεί στο χωριό,
έπιπασα την Δόρις από τό χέρι
και την τράβηξα απαλά άπάνω
μου.

— Μείνε πάντα μαζί μου, της
ψιθύρισα.
Και ή Δόρις μ' απάντησε:
— Όταν ήμουνα μικρή άκόμη,
φοντάσθηκε κάποιον ένα κυ-
νηγιόν λεονταριών θα παντρε-
ύομουν.

— Μ' αυτό είνε φοβερό, είπα.
— Γιατί, Ράφ; Φοβάσαι;
— Όχι, Δόρις, αλλά δεν υπά-
ρουν εδώ λεοντάρια.

πάρχουν όμως άρκετά. Άλλά
δεν τα συμπαθώ καθόλου.
— Ά! Τρελλανούμαι για φεί-
δια! Εφώνανεν ή Δόρις. Ο πα-
τέρας μου την περασμένο χρό-
νο μου έκοψε παπούτσια από
δέρμα φειδιού-κόμπρα.

— Όραίε! Άλλά κόμπρες δεν
υπάρχουν εδώ. Έχει όμως ένα
άλλο φειδί που τό λέν οισού. Το
δέρμα του είνεπράσινο και γυ-
αλίζει σάν σμαράγδι, έχει στή
ράχη μια κόκκινη γραμμή και
μικρά σάν δαχτυλίδια κίτρινα στή
ματα. Το οισού είνε το ωραιό-
τερο φειδί της γης.
Η Δόρις έοκείφθηκε δύο λε-
πτά και έλεπε: είνε:
— Θα ήθελα να έχω μια τάν-
τα από δέρμα οισού.

«Έπιπασα τό μέτωπό μου.
— Τι ιδέα είν' αυτή, Δόρις; Τό
οισού είνε τό πιο επικίνδυνον
φειδί σ' ας. Ίνδιας. Οι Ίνδωνες
μόλις τό ιδούν τρέχουν σάν λα-
γούς.

Την στιγμήν αυτή ήλθεν ο
πατέρας της, ό καθηγητής και
άλλαξα κατ' ανάγκην όμίλια.

Ύστερα από λίγες ημέρες ό
καθηγητής έφυγε με την κόρη
του. Την στιγμήν πού με άποκαί-
ρετόσεν ή Δόρις, μου είπε σι-
γαντά:

— Μή ξεχάζεις την τάντα μου
από δέρμα οισού. Σε τέσσερες
μήνες θα επιστρέψω.

Δέν μπορώ να σ' ας περιγρά-
ψω σε ποιά κατάσταση έμεινα
μετά την αναχώρησί των.

... Όταν ύστερα από τέσσα-
ρες μήνες επέστρεψεν ό κα-
θηγητής με την Δόρις, της έδω-
κα την τάντα από δέρμα ο-
ισού, πράσινο, σμαραγδιώδ με
μικρά πλάτεια γραμμή κόκκινη
και τα κίτρινα σάν ατέρια στή-
ματα. Η Δόρις έμεινε καταμα-
γευμένη.

Επανδρευθήκαμε σε λίγο και
μείναμε στην φουτεία τρία χρό-
νια άκόμη. Ύστερα γυρίσαμε
στην Ευρώπη με ένα μικρό παι-
δί.

Και τώρα μπορώ να ειπώ τό
μυστικό. Δέν έχω να φοβήθ τί-
ποτε. Είχα λάθει τα μέτρα μου:
μή μιν ιδί ή Δόρις τόν λογα-
ριασμό. Τόν λογαριασμό δηλαδή
ένός εργοστασίου δερματινών
είδων στο Όρεμπαχ, τό όποιον
έδασε ένα κοινό δέρμα σίμφω-
να με τας δονήσεις μου και κα-
τεσκεύασε μια θαυμασία τάντα
από δέρμα-άπομιμνισιν δερμα-
τινών οισού.

Η Δόρις έοκείφθηκε δύο λε-
πτά και έλεπε: είνε:
— Θα ήθελα να έχω μια τάν-
τα από δέρμα οισού.

ΜΑΚΡΥΑ Ο ΓΑΜΟΣ

Συζητούν δύο άρραδωνισμέ-
νοι.
— Έγώ λέω να παντρευτούμε
όσον τό δυνατόν γρηγορώτερα...
— Μά γιατί καίμυε δεν θέ-
λεις να ζήσουμε λίγο καιρό
έτσι, αγαπημένοι !

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΕΣ

«Ένα μοντέρνα έπιπλωμένο δω-
μάτιο. Έκείνος κάνει νευρικά βόλ-
τες πάνω-κάτω. Ο ήλιος δύοντας
ρίκει τις πιο άπίθανες άντανύσεις
του.»
ΕΚΕΙΝΟΣ. Σού λέω πώς σε εί-
δα...
ΕΚΕΙΝΗ. Μά επί τέλους πού
με είδες; Τι είδες;
ΕΚΕΙΝΟΣ (επιφωνικά). Τό άθωο
μου!... Χά... χά... χά...
(Σοβάρα). Έλα, έλα, μή μου
κρύβεσαι. Ήσουν με τόν νεα-
ρό γειτονά μας, τόν Τάιν στην
όδο Σταδίου... Τό πέτυχα; Κι'
ήταν μάλιστα κατά τις 11 τό
πρωί... Λοιπόν; Τι λές, γι' αυ-
τό;

ΕΚΕΙΝΗ (πεισιμαμένη). Έ! ναι... Ήμου... Είνε ή αλή-
θεια...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Καί γιατί μούπες
ψέματά;...
ΕΚΕΙΝΗ. Γιατί ήξερα σε ποιά
θέσι θα σε βάλω... Γιατί ξέρω
πώς παρέρηνεις και τα πιά αθώα
πράγματα... Όπως και τότε
ΕΚΕΙΝΟΣ. Ναι, τα πιά αθώα
πράγματα!... (Παύσις). Κείνο
ΕΚΕΙΝΗ. Δέν είχες παρά να
μ' ας ακολουθήσεις και να μ' ας
πυγνίσουμε... Τι κάνουμε...
Τι λέγαμε άκόμα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. Δέν είχα ανάγκη...
Τό έδωλα σ' ας πρόσωπίσας,
στις κινήσεις σ' ας, σ' ας γέλια
σ' ας... Μού έλεγαν πολλά...
— Καί δέ θάνα ή πρώτη φορά
πού τόν συναντήσας, αυτόν τόν
δανδή, τόν ώραιον νεό, τόν Τά-
νι... Έ!...
ΕΚΕΙΝΗ (μέσα σ' ας λυγμούς
της). Όχι, Ηρακλή! Δέν εί-
νε αλθθεια... Μόνον σήμερα...
Στό όρκειόμα... (Παύσις σε λί-
γο). Ήθελα να δώ μ' αν έκβε-
σι ζωγραφίσκ... Τόν βόρφα
σ' ας σ' ας... Τού είπα πού πώ
και σ' ας πού πρότεινε να πά-
με μαζί... Αυτό έίνε έλα...
ΕΚΕΙΝΟΣ. Κι' αν παραδελτού-
με αυτό, τότε τί θέσι είχαν τα
γέλια, οι ζωπρες χειρνομίες,
κι' έλαί αυτοί οι χαριεντισμοί...
ΕΚΕΙΝΗ. Ηρακλή, με τυραν-
νάς... Πιά τό θεό... Πάθε...
«Αχ! θε μου, θε μου. (Οι λυ-
μοί σιγά-σιγά παύουν. Ακόμα ό-
χι τόν λυγμό της πνίνειν... Έκείνος
την κυττά πότε-πότε κρυφά, και
προσπαθεί να κρύψη ένα χαμό-
γελο... Στο τέλος σταματά.)

ΕΚΕΙΝΟΣ (διστακτικά). Τι θα
έλεγες για ένα περιπάτο ως τό
Μαρούσι... Έλα, σήκω, είνε
τόσο ωραία τώρα... Η έσοχη
θάναί θα ήμουν αυτή την ώρα...
Έλα, έλα, έσε τα δάκρυα...
ΕΚΕΙΝΗ (τόν κυττά έκπληκ-
τη). Έπειτα σ' ας κινείται γρηγο-
ρα-γρήγορα, τόν άγκαλίζει και τό
ν φιλεί. Ηρακλή μου, έσένα
αγαπώ μόνο... Είσαι καλός...
ΕΚΕΙΝΟΣ (γελώντας). Τό ή-
ξερα... Ήθελα να σε δοκιμά-
σω. (Παύσις). Έλα νύτσου.

ΕΚΕΙΝΗ (περισπαστικά). Κρί-
μα, Ηρακλή! να είσαι τόσο ζη-
λιάρις!... Κι' είσαι τόσο κα-
λός...

ΑΓΑΘΑΓΕΛΟΣ ΤΟΞΑΣ
(Αύλεια)

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΡΜΠΙΕ

20

Στό Γραφείο της Άποστολής
του Έρμπερδ Σταυρού μου έ-
δωσαν την διεύθυνση σ' ας — έ-
σπευσε να άπαντήσει ό κύριος
— και πρό όλίγου ήλθε στο ξε-
νοδοχείο πού μένετε. Μού εί-
παν ότι είκατε βγή έξω... Άλ-
λά... μού έπείρησατε, έσπει-
νισ, μια έρώτησι... Μήπως σ' ας
στενοχωρεί ή παρουσία μου;
Η Βιάνα, άφού παρήλθον ό
πρώτες στιγμές της έκπληξ-
ως, άρχισε να αισθάνεται φό-
βον, άγωνία. Δέν άμφεβαλλε
πλέον καθόλου ότι ό συνταγμα-
τάρχης θα τα έμαθεν όλα εκεί
πέρα στην Πολωνία, και ήλθε
στό Παρίσι για να την άναυρη.
Απάντησε στην έρώτησι πού
με ένα δειλό «όχι».

Ο κύριος της πρότεινε τότε
να πάνε σε κανένα μέρος να
φλυαρήσουν λίγο. Η Βιάνα δέν
μύορσε να συγκρατήσει μια κί-
ννη πού έδεκνε ότι ήθελε να
φύγη. Αυτός ό άνθρωπος της
έπρσέξενε φόβο.

Δέν θα σ' ας έκανε ευχαρί-
στοι να γλίσσете με κάποιον
πού σ' ας φέρει είδησεις από
την Βαρσοβία για τους φίλους
σ' ας τού νοσοκομείου για την
δίκη των τρομοκρατών.

Στις τελευταίες λέξεις ή Βιά-
να αισθάνθηκε σάν κάπ να συν-
τάραζε όλοκληρο τό σώμα της,
ένωσινε... τις παρ' ας τις ή
καρδιά της, όταν μάλιστα άκου-
σε τόν κύριό της να διηγείται
ότι ένας νεός είκε νικήσει την
ημέραν της άποπείρας ένα
δωμάτιο σ' ας όδο Χούτ, όπν τόν
συνέλασαν τη στιγμήν πού έτοι-
μαζόταν να περάση στο ύπνορα,
όπν γλίσσете μ' αν από τόν τού-
φεκιόμ' αν και όπν τόν έκλεισαν
τις φυλακές τού φρουρίου Λίνσκ.

Και όμως ή Βιάνα κατάρρωσε
να συγκρατήσει την ταραχή της,
να καταπνίξη την φωνή της ή-
πελήσιας πού της άνέβαινε και
της έσφαγιε τόν λάρυγγα. Άλλά
δέν μύορσε πιά να μείνη ού-
τε ένα δευτερόλεπτο μαζί με
τόν συνταγματάρχη, και σάν
πράξη έβγαλε τή τράπεζα με-
τά από διαφόρους δρόμους σε
ένα γαλλοπολωνικό έστιατόριο,
όπου ήλπιζε να έβρη κάποια βο-
ήθεια, μια συμμοσύνη, μια παρη-
γορία.

Μόλις μπήκε μέσα, πήγε κα-
τευθείαν σ' ας ξενοδόχο Καν-
τόσκι, και με λυγμούς τό δι-
ηγήθη την τρομερή τύχη τού
Καίσαρος.

Δυστυχισμένη μου κόρη!
Είπε ο ξενοδόχος, είνε σ' ας
της ψιθύρισε αυτός με συμπα-
θεια.

Η Βιάνα σήκωσε τότε τα μά-
τια της παρήλθον και άγριηθή-
σε. Δέν έβλεπν να με συμπενο-
εστε. Θέλω να με βοηθήσετε.
Και αν δέν βρεθί κανένας να
με βοηθήσει, ξέρω τί θα κάμω.
Αυριο τό βράδυ είνε χορός στό
ρωσική πρεσβεία. Θα πάω εκεί
και θα φανώ ό όλον τόν κό-
σμο πού θα είνε μαζεμένους α-
πό τό έκαμα έγώ. Τι θα κά-
νουν; Θα με συλλάβουν και θα
άπολύσουν τόν Καίσαρα.

Δέν θα κάμης τίποτε μ' αυ-
τό, κοπέλ' αν μου, παρητηρήσεν
ό Βλαντόφσκ. Είνε τρομερό!
Στό φρούριο τού Λίνσκ... Όσο
αυτοκρατορικός σου είνε χαμέ-
ρος πιά για σένα... Όσο αν-
αφήεις τό ύπνορα από τό κάμης,
κι' αυτή είνε άνώφελη... Γιατί
και σένα θα πιάσουν και έκεί-
νον δέν θα τόν άπολύσουν...
Κι' έπειτα πώς θα μύορσες να
μ' ήφς ό αυτόν τόν χορό;...

— Και όμως θα μ' αν, Βλαντόφ-
σκ. Θα τό κάμω!
Έκράτησε τό λόγο της. Έ-
δανείσθη φόρεμα χορού από
μια φίλη της και μια και δύο
προβόει στην πρεσβεία. Μπήκε
μέσα, αλλά τό διατακτικό κάπως
και έσυντακτικό περπατών της
άνταγκασε τόν έπί της τελείης
υπαλλήλον της πρεσβείας να
ρωτήσει ένα από τους θαλαμη-
πόλους της πόρτας.

— Γνωρίζεις ποιά είνε αυτή ή
νέα με τό άσπρο φόρεμα; Είκε
τακτική πρόσκλησις:
— Βεδάιως, κύριε, είκε, γιατί
άλλωθως δέν θα την άνα να
μ' ήφς μέσα. Ίδού ή
πρόσκλησις της.

— Κυρία Σέρμπι !
Άλλά εγώ γνωρίζω
την κυρία Σέρμπι! Εί-
νε 75 χρονών και δέν
έχει οικογένειαν!
Και ό υπάλληλος με
την ύποψία πλέον ότι ή
νέα ήλθε ήτα παραιο-
κτος, πήγε πρσς αυτήν
και την ρώτα:

— Συγγνώμη, έσπει-
νισ, μπορώ να μάθω τί
συγγένεια έχετε με
την κυρία...
Την στιγμήν αυτή ά-
κούσαν ήτα κυβερνήτης, φαι-
νεται ότι έκεί κάτω στο Λίνσκ είνε
μ' αν:

— Ά! έσπεινισ Βιά-
να!
«Τό ό συνταγματάρ-
χης κύριος Στέφαν. Πιά
δευτερή φορά έδωλε
έτσι έξωφρενικά μπροστά
της αυτόν τόν γραφείο
μου. Αυτή την φορά δ-
μ' αν αυτός φορούσε τη
μεγάλη στολή του συν-
ταγματάρχου με πολ-
λά παρσάμπα.

Αυτή τη φορά όμως
ή Βιάνα τόν έδωρσεν
σώφρα της και έδα-
λε τό χέρι της σ' ας χέ-
ρι του.

— Τι εύχης συνά-
ντισσι; είπε ο κύριος
γίης άρότερο. Σε μια
ώρα τό πολύ θα είμαι
πάλι κοντά σου...
— Τι θέλετε να σ' ας άπαντή-
σω; ρώτησε ή Βιάνα συγ-
σπένει.

— Ναι, αν είνε έτσι. Ξέρω ότι
δέν είμαι και τόσο ευχάριστι
συνοτροφία για μια εύκαπέλλα.
Και κάπως δειλά, με φωνή
πού φαίνεται διατακτική, συγ-
κνημένη, της διηγείται ή στρα-
τιωτική του ζωή, της είνε ότι ό-
λες του ό όπολασείσι ήτο ή
πειθαρχία, της καλός... πράγ-
ματα πού πολλές φορές τόν ά-
πεκαρδιώναν.

— Καί με αυτά θάναυμε στο
κατόπι των γραφείων και τότε
ρωτάμε τόν έαυτόν μας γιατί έ-
ζήσαμε... Αυτό, πού πρόκειται
να σ' ας είνε, Βιάνα, θα σ' ας φα-
νί ρωμαντικό...
— Μόλις μπήκε μέσα, πήγε κα-
τευθείαν σ' ας ξενοδόχο Καν-
τόσκι, και με λυγμούς τό δι-
ηγήθη την τρομερή τύχη τού
Καίσαρος.

— Και όμως θα μ' αν, Βλαντόφ-
σκ. Θα τό κάμω!
Έκράτησε τό λόγο της. Έ-
δανείσθη φόρεμα χορού από
μια φίλη της και μια και δύο
προβόει στην πρεσβεία. Μπήκε
μέσα, αλλά τό διατακτικό κάπως
και έσυντακτικό περπατών της
άνταγκασε τόν έπί της τελείης
υπαλλήλον της πρεσβείας να
ρωτήσει ένα από τους θαλαμη-
πόλους της πόρτας.

— Γνωρίζεις ποιά είνε αυτή ή
νέα με τό άσπρο φόρεμα; Είκε
τακτική πρόσκλησις:
— Βεδάιως, κύριε, είκε, γιατί
άλλωθως δέν θα την άνα να
μ' ήφς μέσα. Ίδού ή
πρόσκλησις της.

— Κυρία Σέρμπι !
Άλλά εγώ γνωρίζω
την κυρία Σέρμπι! Εί-
νε 75 χρονών και δέν
έχει οικογένειαν!
Και ό υπάλληλος με
την ύποψία πλέον ότι ή
νέα ήλθε ήτα παραιο-
κτος, πήγε πρσς αυτήν
και την ρώτα:

— Συγγνώμη, έσπει-
νισ, μπορώ να μάθω τί
συγγένεια έχετε με
την κυρία...
Την στιγμήν αυτή ά-
κούσαν ήτα κυβερνήτης, φαι-
νεται ότι έκεί κάτω στο Λίνσκ είνε
μ' αν:

— Ά! έσπεινισ Βιά-
να!
«Τό ό συνταγματάρ-
χης κύριος Στέφαν. Πιά
δευτερή φορά έδωλε
έτσι έξωφρενικά μπροστά
της αυτόν τόν γραφείο
μου. Αυτή την φορά δ-
μ' αν αυτός φορούσε τη
μεγάλη στολή του συν-
ταγματάρχου με πολ-
λά παρσάμπα.

Αυτή τη φορά όμως
ή Βιάνα τόν έδωρσεν
σώφρα της και έδα-
λε τό χέρι της σ' ας χέ-
ρι του.

— Τι εύχης συνά-
ντισσι; είπε ο κύριος
γίης άρότερο. Σε μια
ώρα τό πολύ θα είμαι
πάλι κοντά σου...
— Τι θέλετε να σ' ας άπαντή-
σω; ρώτησε ή Βιάνα συγ-
σπένει.

— Ναι, αν είνε έτσι. Ξέρω ότι
δέν είμαι και τόσο ευχάριστι
συνοτροφία για μια εύκαπέλλα.
Και κάπως δειλά, με φωνή
πού φαίνεται διατακτική, συγ-
κνημένη, της διηγείται ή στρα-
τιωτική του ζωή, της είνε ότι ό-
λες του ό όπολασείσι ήτο ή
πειθαρχία, της καλός... πράγ-
ματα πού πολλές φορές τόν ά-
πεκαρδιώναν.

— Καί με αυτά θάναυμε στο
κατόπι των γραφείων και τότε
ρωτάμε τόν έαυτόν μας γιατί έ-
ζήσαμε... Αυτό, πού πρόκειται
να σ' ας είνε, Βιάνα, θα σ' ας φα-
νί ρωμαντικό...
— Μόλις μπήκε μέσα, πήγε κα-
τευθείαν σ' ας ξενοδόχο Καν-
τόσκι, και με λυγμούς τό δι-
ηγήθη την τρομερή τύχη τού
Καίσαρος.

Δυστυχισμένη μου κόρη!
Είπε ο ξενοδόχος, είνε σ' ας
της ψιθύρισε αυτός με συμπα-
θεια.

Η Βιάνα σήκωσε τότε τα μά-
τια της παρήλθον και άγριηθή-
σε. Δέν έβλεπν να με συμπενο-
εστε. Θέλω να με βοηθήσετε.
Και αν δέν βρεθί κανένας να
με βοηθήσει, ξέρω τί θα κάμω.
Αυριο τό βράδυ είνε χορός στό
ρωσική πρεσβεία. Θα πάω εκεί
και θα φανώ ό όλον τόν κό-
σμο πού θα είνε μαζεμένους α-
πό τό έκαμα έγώ. Τι θα κά-
νουν; Θα με συλλάβουν και θα
άπολύσουν τόν Καίσαρα.

Δέν θα κάμης τίποτε μ' αυ-
τό, κοπέλ' αν μου, παρητηρήσεν
ό Βλαντόφσκ. Είνε τρομερό!
Στό φρούριο τού Λίνσκ... Όσο
αυτοκρατορικός σου είνε χαμέ-
ρος πιά για σένα... Όσο αν-
αφήεις τό ύπνορα από τό κάμης,
κι' αυτή είνε άνώφελη... Γιατί
και σένα θα πιάσουν και έκεί-
νον δέν θα τόν άπολύσουν...
Κι' έπειτα πώς θα μύορσες να
μ' ήφς ό αυτόν τόν χορό;...

— Και όμως θα μ' αν, Βλαντόφ-
σκ. Θα τό κάμω!
Έκράτησε τό λόγο της. Έ-
δανείσθη φόρεμα χορού από
μια φίλη της και μια και δύο
προβόει στην πρεσβεία. Μπήκε
μέσα, αλλά τό διατακτικό κάπως
και έσυντακτικό περπατών της
άνταγκασε τόν έπί της τελείης
υπαλλήλον της πρεσβείας να
ρωτήσει ένα από τους θαλαμη-
πόλους της πόρτας.

— Γνωρίζεις ποιά είνε αυτή ή
νέα με τό άσπρο φόρεμα; Είκε
τακτική πρόσκλησις:
— Βεδάιως, κύριε, είκε, γιατί
άλλωθως δέν θα την άνα να
μ' ήφς μέσα. Ίδού ή
πρόσκλησις της.

— Κυρία Σέρμπι !
Άλλά εγώ γνωρίζω
την κυρία Σέρμπι! Εί-
νε 75 χρονών και δέν
έχει οικογένειαν!
Και ό υπάλληλος με
την ύποψία πλέον ότι ή
νέα ήλθε ήτα παραιο-
κτος, πήγε πρσς αυτήν

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΕΝΑΣ ΑΠΡΙΛΗΣ

"Ένας 'Απρίλης ακίρτησεν έν-
τός μου
και ζύπνισε ή ψυχή μου ζα-
φνιασμένη
στο θάμπωμα ένός νέου, ανθέ-
νιου κόσμου,
σάν από νήδυμο ύπνο αναστη-
μένη.
Κι' άνοιξε σάν τριαντάφυλλο ή
καρδιά μου
στο νέο τό φώς κι' ή γύρη του
έρωτά μου
σάν όργιο και σάν εύλογία ά-
πλώθη
κι' άπόδνια-γλυκολάλησαν — οι
πόροι.
— Παιξε, πουλάρι, άπάντα στο
σορτάρι,
καύνη τόν ήλιο ρούφας, κρύα
καύρα,
λύγισε, άγρίμι, τό κορμί με χάρη
έρωτικά τό κύμα φίλιος, αύρα.
Και σό, ζανθή μου, τρώπαιο τ'
'Απρίλη
λουσμένο μέσ' στο λαγγυμένο
δειλί —
ώς γέρνει του ήλιού ή δόξα ή
θεία,
γείρε στόν ζύπνιο έρωτα θυ-
ρία!

ΓΛΑΥΚΟΣ ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ
(Α' Βραβείον Διαγωνισμού Φε-
βρουαρίου)

Η ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΚΑΡΟΛ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΙ

"Ήρθε τά τραγούδια μου νά σοβί-
τραγουδήσω,
μά τό παραθύρι σου τώδρα σφα-
λιστό
Σκέφθηκα μέ τί καρδιά νά γυ-
ρίσω πίσω,
πού δέν εβγα δύναμη μήτε νά
σταθεί:

"Όλη νύχτα πέρασα στό πεζούλι
άπ' έξω,
κι' άφηνε ή κιθάρα μου θλιβερό
σκοπό,
Μάταια, δέν άνοιξεις μία στιγμή
νά βρέξω
τό πυκρό τ' άκείλι μ' ένα ευκα-
ριστώ...

"Κι' όταν τά χαράματα πήρα άρ-
γά τό δρόμο,
τό μακρύν άνθφορο, μέ βορεία
καρδιά,
ήν κιθάρα σήκωνα, σά σταυρό
στόν ώμο,
και σκυφτός ανέβαινα, σά στόν
Γολγοθά...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

ΕΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΝ ΛΩΡΟΝ...

ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΕΙΠΕ

"Η Λουλού, θέλεις γιατί είχε
μπλεχθή αισθηματικά με κά-
ποιον μοντέρνον ποιητή, θέ-
λει γιατί φύσει ήτο λεπτή ψυ-
χή, είχε πάθει... ψυχωσιν με-
θας γενικής τās Μούσας... Τι
είδος τού λόγου υπάρχει πού
νά μην είχε γίνει παγνίδι σ'τά
χέρια ή μάλλον στήν πέννα τής
Λουλούς...

Οι κακές γλώσσες λέγανε πώς
ό φίλος τής έπαιξε σπουδαίω-
τον ρόλον εις τās... λογοτεχνί-
κās αυτές αναδιοργανώσεως τής
φιλίας του... 'Αλλά μόνον οι κα-
κές γλώσσες τό λέγαν αυτό. Τό
βέβαιον ήτο ότι ή Λουλού ήταν
ένα ταλέντο έκκολλημένο, τό
όποιον έμειλε νά παιζή σπου-
δαιότατον ρόλον εις τόν κύ-
κλον τών γραμμάτων.

Κάποτε σε κάποιο φιλολογικό
περιοδικό δημοσίεψε ένα διή-
γημα, τό όποιον είχε κάνει με-
γάλην αισθησιμότητα... νοήμον
αναγνωστών κοινόν...

Τά γεγονότα αυτό τής... αι-
σθησεως, άνηγγέθη εις τήν
συγγραφέα δι' επιστολών, διά
προφορικόν θαυμασμών και διά
παντός μέσου και τρόπου...

"Η Λουλού, πώς δέν έπρελάθηκεν
άπό τήν... συγγραμνικήν κοράν
πώς είνε θαύμα.

"Ός ήτο έπόμενον φυσικά ή
επιτυχία έπανηγυρίσθη μεγαλο-
πρεπώς υπό τής Λουλούς και
τού φίλου του, δώσαν άφορμήν
γιά ποικίλα σκόλια εις τās...
κακάς γλώσσας.

Τέλος, πέρασαν ό ένθουσια-
σμένα και ή Λουλού άρχισε να
εργάζεται διά τό δεύτερον άρι-
στοτεχνικό της...

"Ο φίλος τής, νόμιζε κανείς,
πως έπαιξε ρόλον Μούσας διά
τήν Λουλού, διότι διαρκώς ευρί-
σκετο κοντά της, πράγμα τό
όποιον ένόμιζε τās κακολογίās
τών κακών γλωσσών.

Κάποιο πρωί, τήν ώρα πού έ-
μπαίνε μέσα στό σπίτι τού φι-
λου τής, τό όποιον, σημειωτέ-
ως, χραισμούμεν ώς... άντρον
παραγωγής άριστοτεχνισμάτων,
τήν έδεχθη ό φίλος τής με ά-
πειρον ένθουσιασμόν. Στά χέ-

ΕΝΑΣ ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ ΟΑΣ

—Πού είνε τό δώρον; φώνα-
ξε συγκινημένη ή Λουλού.
—Έδώ... "Ένα μεγάλο κου-
τί... Δέν τό άνοιξε ακόμα, γι-
ατί ήθελε νά δοκιμάσωμε μαζί
τήν εύκρίστην έκπληξιν...

Μπήκανε μέσα, κι' άνοιξαν
τό κουτί... Μέσα στό κουτί ύ-
πηρεν ένας μικρός στρογγυ-
λός τενεκές με καπάκι. Η Λου-
λού τό άνοιξε τρέμοντας από
συγκίνησιν...

—"Οί... "Ένας τενεκές μέ-
λι...
—"Οί... Υπέροχο!...
—"Αριστοτεχνία έμπνεύσεως,
—Μά... κύτταξε... Κι' ένα
μικρό φακελλάκι...

Πήρε τό φακελλάκι ή Λουλού
και τό άνοιξε... Άλγες λέξεις
μόνον υπήρχαν...

"Επειδή λείπει ή... γλύκα
άπό τά έργα σας, δεχθήτε τό
μέλι αυτό, γιά νά... βουτάτε
τήν πέννα σας!...

Σ. Α. ΤΥΡΟΣ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

ΚΑΛΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Συζητούν δυό γυναikoύλες
τού λαού :
—Ο προκομμένος μου ό άν-
δρας κάθε θράυδ πούρχεται
σ'ήτι θρωμάει κρασίλες,
—Α, τού δικού μου ποτέ τό
στόμα δέν μυρίζει κρασί. Μού
τόν φέρνει κάθε πρωί ό άστυφύ
λακας ξεμέθυστο !

ΤΟ ΠΙΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑ-
ΤΟΥ

"Ερωτάται ένας μελλοθάνα-
τος, λίγα λεπτά τής ώρας πρίν
τόν οδηγήσουν εις τό έκτελε-
στικόν άπόσπασμα :
—Και τί έχεις νά μάς πής πρίν
πεθάνης ;
—"Όπ άπό προτίμους νά πε-
θάνα άπό ψυμάρια !

ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ ΓΕΥΜΑ

"Ο έπισκέπτης στήν υπηρέ-
τρα.
—Είνε μέσα ό κύριος σου ;
—Μάλιστα κύριε. Τρίωει...
—Θ' άργήσει νά τόν περιμέ-
νω ;

—Δέν πιστεύω ν' άργήσει,
τρώει μαζί με τήν κυρία !

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

—Τά συγχαρητήρια μου γι-
ατρέ, θέλω δι' γράφете πολύ
ώραιοι στιχοί.
—Ναι, καμιά φορά... "Ετοι γιά
νά σκοτώνω τήν ώρα...
—Και δέν σας φθάσαν οι ά-
σθεμείς πού σκοτώνετε ;

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΓΟΓΗΝ

"Εδάνεσες τόν Γιάννη ένα
πεντοχιλίον τών στιγμών πού
ζέρεσι επί εσποφθαλμιά τή γυναι-
κά σου και θέλει νά σού τήν ά-
παγάγη !

Αυτό είνε μία τρέλλα.
—Πόσον είσαι άφελής άλή-
θεια !... Γι' αυτόν ακριβώς τόν
λόγο τόν έδάνεισα. Πά νά τού
δώσω τά μέσα νά τήν απαγά-
γη !...

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

—Άφού θέλεις νά έλαττώσας
τά έξοδά σου, τί τόν θέλεις τόν
ιδίαιτερον γραμματέα ;

—"Αν τόν δώσω, τότε ποιος
θά υποδέχεται τούς δανειστής
μου ;

ΝΙΚΟΣ ΣΥΡΙΑΝΤΑΣ

ΕΥΡΩΠΗ = 18 =

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ήταν άνθρωπος από κείνους
πού αισθάνονται τήν ανάγκη νά
κλείσουν μέσα στήν παλάμη
τους τόν κόσμον όλόκληρο και
νά στρογγυλίσουν μέσα στήν ψυ-
χή τους κάθε καινούργιο και
νά δώσουν τήν μεγαλοπρέπεια.
Είχε δυό μάτια χρυσοπράσινα,
δυό χείλη σάν μισάνοιχτες καρ-
δούλες μπουμπουκιών, κι' ένα
πρόσωπο κλειστό, πλαισιωμένο ά-
πό μίαν άπλάξενια άβαλας ά-
λόχρυσαν μαλλιών...

"Ενοίμουν κάτι μέσα του νά
σπάξη και τήν καρδιά του έλευ-
θερη νά πετά κορυμμένη γιά
τό πρωτόγνωρο ταξίδι τού έρω-
τός...

"Ο φόβος τής έκμηδενίσσεως
παρέλυσεν κι' αυτός. Δόθηκεν ό-
λόφωκα στήν καινούργια κι' ό-
μορφην αυτήν αλήθεια... Γοη-
τεύθηκε, πάθηκε και έξασσε
κάθε φιλοδοξία του...

Κι' όπως κάποι πού φωλιάζει
στήν καρδιά μας, πιέζει τά στή-
θια μας όρμητικά, ζητώντας νά
έξωχθή και νά μάς πλημμυρίση
σέ κύματα όμορφιάς, έτσι και τό
καινούργιο του τό αισθημα έ-
σχόθηκε κάποιο δειλινό κι' έλου-
σε μέ τά όρμητικά κύματα τού
πάθους τήν 'Αλήθεια του...

"Όμως, δέν είχε λάβει ύπ' ό-
φει του πώς δέν υπήρχε μέσα
τού τό αισθημα τού έρωτισμού
και πώς όλες οι γυναίκες έπρε-
πε νάναι βαλμένες, γι' αυτόν,
μέσα στό πλαίσιο τής φιλίας μόν-
ων...

"Η 'Αλήθεια του, με τά γκριζο-
πράσινα μάτια, τά χείλη πού
σκεφτότανε, πώς θάταν τρομε-
ρή ή έκμηδενίσσις στό σημείο
πού είχε φθάσει. Αυτές οι σκέ-
ψεις όμως διαρκούσαν τόσο λι-
γο, όσο διαρκούσε κοιμωμένος, ό
ήλιος πίσω από κάποιο άπαλό
συννεφάκι κυνηγημένο από τόν
βορρά.

"Ετσι περνούσαν ό καιρός...
Φυσικά οι γυναίκες δέν έβρι-
σταν από τί μέση, με τόν έζο-
καλοθηπτικό ρόλο τής φιλίας.
Κι' ό ίδιος πολλές φορές άπο-
ρούσε και πίστευε πως δέν ύ-
πήρχε μέσα του τό αισθημα τού

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

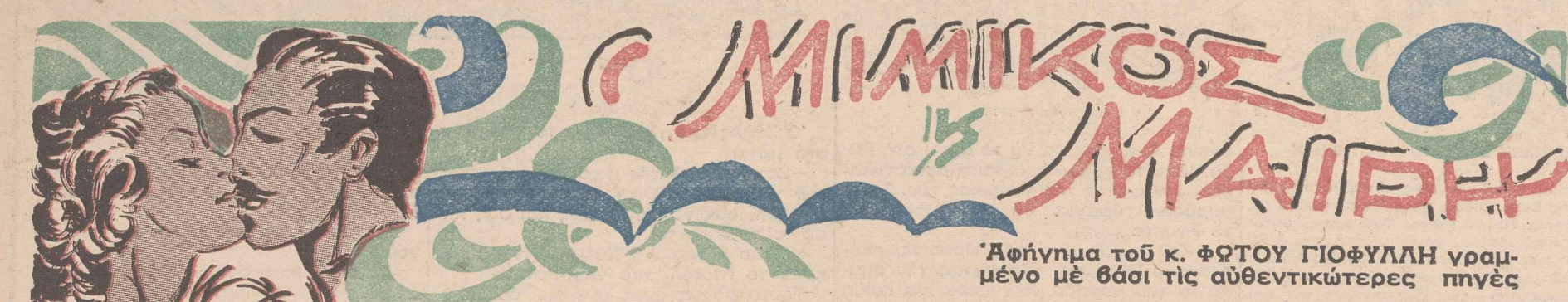
ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

ΕΝΑΣ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

'Αφήγημα τού κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ γραμ-
μένο με βάσι τις αυθεντικώτερες πηγές

40Ν

"Ο Μιμικός τήν έκτύπαζε τώρα
καλύτερα, μέσα σ'τά φλογερά
μάτια τής Λουλούς. "Απέξω, στό
πεζοδρόμιο, έπερνούσαν ένας
λεπτός λιγερός νέος με στρα-
τιωτική στολή. Εκείνη τόν ανε-
γνώρισε άμέσως.
—Καλημέρα, κύριε Μιμικό, εί-
πεν αυτή.
Τό επόμενο βράδυ από τό
φευγαλέο έκείνο χαμόγελο
στόν κήπο συνέβη κάτι άπρο-
σδόκητο. Η νύχτα είχε προκυ-
ρσει. Έπληοάζαν μεσάνυχτα.
Στό Παλάτι τού Διαδόχου έδα-
σίλευν τό πεζοδρόμιο, πνιγι-
νόντας σ'τού Μακρυγιάννη από
τή λεωφόρο 'Αμαλίας. Έπληναν
στό Α' Στρατιωτικό Νοσοκομείο
όπου είχαν ύπνρεσία... Μά ελ-
δε μέσα στόν κήπο τή Μαίρη,

στοργική φροντίδα, μαζί με τήν
Κυδερνήσιν, νά κτισή γιά τήν
οικογένεια τού Διαδόχου Κων-
σταντίνου τό παλάτι τής Λεωφό-
ρου 'Ηρώδους τού 'Αττικού. Η
οικοδόμησις τού άρχισε, μά θ'
άργούσε νά τελειώση. Γι' αυτό
στό μεταξί ή οικογένεια τού
Διαδόχου Κωνσταντίνου έγκατε-
στάθη τότε στό μέγαρο Νεγρε-
πόν, πού είνε στή γωνία τής
πλατείας Συντάγματος και τής
Λεωφόρου 'Αμαλίας (έκει πού
τώρα είνε τό ύφυπουργείο τής
Εμπορικής Ναυτιλίας). Στό νέο
παλάτι, φυσικά, έμειναν στήν
ύπνρεσία τής ανατροφής τού έ-
πιδόχου διαδόχου και ή Μαίρη
και ή Καίτη. Μά ή γρηά 'Αγ-
γίλις Νάνα δέν ήταν
πιά κοντά στή Μαί-
ρη. Έμεινε στό μέ-
γαλο παλάτι. Αυτό
βέβαια άνακούφισε
τή Μαίρη. "Τώρα,
συλλογιζόταν, δέν
θα με κυττάξη τόσο
αυστηρά αυτή ή γρη
άγ. Καί πού νά ήξε-
ρε ότι ή Νάνα τήν
κατεκόπτεσε και τή
πρόδίδε!...

Τό νέο Παλάτι εί-
χε μορφή ένός πλου-
σιόπιστου. Δέν πα-
ράλλασεν από τ' άλ-
λα πλουσιόσιμα σε
πίπτες, έκτός από
τόν σκοπό πού φύ-
λαγε στήν πόρτα.
—Τοίον, άφού τό ζέρετε...
—Μά... όχι... προσπαθώ
νά ή ή Μαίρη.
—Τοίον, φρουλάιν Μαίρη,
σας αγαπά...
—Κι' ένώ, κι' ένώ σας αγαπά,
σας λατρεύω... είπεν ή Μαίρη.
Η έρωτική έξομολόγησις εί-
χε γίνει πιά...
Οι δυό νέοι έξαφανίστηκαν,
φωθόθηκαν ότι είχαν προχωρή-
σει πολύ.

Τήν ίδια στιγμή ό αξιωματικός
Γενήσιάρχης έπλησίασε. Έκα-
λούσε τούς χορευτάς και τς χο-
ρευτήρες γιά τίς καντηρίλες. Με
τίς καντηρίλες θα έτελείωνε
ή βραδυά τού άνακτορικού χο-
ρού. Σ' αυτές ήσαν υποχρεω-
μένοι νά λάβουν όλοι μέρος.
Προστέθηκεν τό ζευγάρι τού
Μιμικού και τής Μαίρης. "Αρχι-
σαν κι' αυτοί νά χορεύουν σύμ-
φωνα μέ τά παραγγέλματα τού
Γενήσιάρχη...

"Αργά, μετά τό μεσάνυχτα, ό
χορός άρχισε νά διαλύεται. Οι
Βασιλείς και οι Πρίγκιπες άπε-
σώρθηκαν πρώτοι. Κι' έπειτα
ό άλλος κόσμος...
"Ο Μιμικός και ή Μαίρη έχωρί-
στηκαν με δυσκολία κι' ένοιω-
σαν πώς κάτι τους έδεσε πιά
γιά πάντα.

—Καληνύχτα σας, κύριε Μι-
μικό... Καί γρηγόρα νά ζαναι-
δοθήτε.
—Καληνύχτα, φρουλάιν Μαί-
ρη... "Αγαπητή μου...
—"Αγάπη μου... έκαμε κι'
αυτή και μέ μία φευγαλέα χει-
ρονομία τού πέταξεν ένα αθεό-
ριο φίλ... Καί χωρίστηκαν γιά
κείνο τό βράδυ...

"Ο καθήκνης τής 'Αρχικής
στό Πανεπιστήμιο Λοδύρος,
ό μόνος τού Παλατιού, έκινε έ-
ξέτασιν τήν Πριγκίπισσα Σοφία
και άνήγγειλεν ότι πρόκειται νά
φύγει στό φώς κι' άλλο ποτέ.
"Επρόκειτο νά γεννηθή ό 'Αλέ-
ξανδρος.
"Ο Γεώργιος Α' είδε λάβει τή

στην άνεγνωρίασε κι' έθεώρησε
καλό νά τήν χωρίση. Μά τίς
ποτε περισσότερες. Δέν ήθελε
νά τούς έδη κανείς. Νά μή μάθ-
ήποτε ούτε ψυχή γεννημένη.
Η άγάπη τούς έπρεπε νά με-
νη κρυφή και άήλη. Άλλά χρέ-
να τότε... Άποσπάζει και σό-
κατημένη. Έκπαίρτες λοιπόν
μόναξά ό Μιμικός κι' έπροσέ-
ρασε Μονάχα ένα φευγαλέο
χαμόγελο φάνηκε στή μορφή
του... Η Μαίρη τό άντελήθη
πρώτον από τόν άραιό φράχτη τού
κήπου.

Αυτό τό βασικό διάδο τού
Μιμικού νέν άνασπάζει γεννύν-
σε στήν ψυχή τής... Αυτός ό
βρασιό νέος, πού τήν αγαπού-
σε, τήν έκανε τρελή! "Ετσι
γεννιόταν με σκέψεις ζαναγορίσε
και κείνη τήν ημέρα ή Μαίρη
στό Παλάτι τού Διαδόχου.

Μην πιστεύη κανένας πως
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

—Μά αυτό είνε θαύμα! είπε
και δέν έκόρταινε νά τίς κυ-
τάξη.
"Επειτα έπλησίασε κι' έτίνα-
ξεν ένα κλαράκι. Τ' άσπρα λου-
λούδια έπασαν επάνω τής σά
κιάς και τής έγέμισαν τά μαλ-
λιά... Τά τίναξεν έκείνη χαμο-
γελώντας...

—Καλημέρα, φρουλάιν!
Σαφηνίστηκε ή ζανθή και
ή

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

—Μά αυτό είνε θαύμα! είπε
και δέν έκόρταινε νά τίς κυ-
τάξη.
"Επειτα έπλησίασε κι' έτίνα-
ξεν ένα κλαράκι. Τ' άσπρα λου-
λούδια έπασαν επάνω τής σά
κιάς και τής έγέμισαν τά μαλ-
λιά... Τά τίναξεν έκείνη χαμο-
γελώντας...

—Καλημέρα, φρουλάιν!
Σαφηνίστηκε ή ζανθή και
ή

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

ή Μαίρη δέχθηκε τήν άγάπην
του Μιμικού. Τό έπλησίασε
αυτή ή μεταβολή, αυτή ή βαθεία
κεντή στήν ψυχή τής Μαίρης,
ή έξοργισεν από τήν αντίληψή
της Πριγκίπισσας Σοφίας. Κάθε
δυό... Η άυστηρή Πριγκίπισσα
όχι καί ήξερε γιά τό αισθημα
της Μαίρης από τίς προδοσίες
της Νάνας, καταλάβαινε τώρα
τό πρᾶγμα προχωρούσε. Μά ό-
τι τήν έπλησίασε, έμεινε άπο-
ληθωμένη.

Η ΣΑΒΑΝΑ ΚΑΙ

ΗΤΟ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΣ

—Ο καινούργιος μάγερας, συνάδελφε, είναι μελαχρινός. Αυτό είναι... κακό.

—Κακό; Γιατί;

—Γιατί οι πελάτες θα βρίσκουν πιο εύκολα τις... τριχες που θάναι μέσα στο φαγητό!...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΞΑΝ ΧΙΩΤΗΣ

Ποτέ μου δεν άνεθασα ντόπια άριστουργήματα, γιατί φοβόμουν πολύ, τέτοια παραστρατήματα... Τώρα, και γω θα επιδοθώ εις... όνειροπολήματα, γιατί, ώμέ, την έπαθα, σάν Χιώτης... Καί... Βλαστήματα!...

Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Εγέρασα μωρέ παιδιά...

Ζαρό 'Αγας

Κακό πράγμα ή φτώχεια!...

Ροκφέλλερ

Δεν θέλω λεπτά!...

Ένας φτωχός

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Περνώ όλες τις γυναίκες στην ωμορφιά...

Κικιλία Δάφνη

Είμαι 14 ετών, 5 μηνών, τριών εβδομάδων, 2 ωρών, 8 λεπτών και 4 δευτερολέπτων.

Κάθε γυναίκα

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ...

Χαίρε θεόωλη Μαριώ το... 'Αποκαλύψεις θεριό που μ' ήκαψεν τζιέρι μου χαίρε, Μαριώ κι' αγάλου χαίρε αγάπη μου χρυσή που ξέρεις... βλάχικα φαροι κι' έχεις μεγάλη μόρφωσι ίδια μέ... παπαγάλου!

Χαίρε π' αυτή σου ή άπενιά ήκαψε κόσμο και ντουινιά —Κι' άκόμα και ή Κοκκινιά μιλά για σέ με γλύκα χαίρε που μοιάζεις βρε κακιά όταν χορεύεις... ζειμπεκιά με την ώραία και γλυκειά τη Νέζερ τη Μαρίκα!

Χαίρε Μαριώ μου μερακλού που στους χορούς είσαι —ό («κλού»)

—πάντα ψοφάς για ούτι... Χαίρε που είσαι πάντα σάν τύπος τρε σικ κι' έντερεσάν κι' όλο σέ... τοίπουρα ντανσόν πηγαίνεις στο Δουργουτι. Χαίρε χωρίς κουτομπολιό

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ άπ' το Κορδελλιό!

Της εβδομάδος τὰ συμβάντα
σ' αυτή τή στήλη πάντα

ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΙ

Εικοστή πέμπτη Μαρτίου! Κι' όλοι χαίρονται κι' αγάλουν Κι' έτοιμάζονται όλοι τώρα, με συγκίνησι να ψάλλουν «Σέ γνωρίζω από την κόψι του σπαθιού την τρομερή» κι' ό καθείς με περηφάνεια φουστανέλλα θα φορή... Θα πλεχτούν εγκώμια κι' ύμνοι χωριστά για τον καθένα στους ένδόξους ήρωές μας του ήρωϊκού 21. Στα σχολεία οι δασκάλοι, λόγους λυρικούς θα βγάλουν και διθύραμβους θα ψάλλουν θα τὰ πούν τόσο καλά Και θα χειροκροτηθούνε—μά γι' αυτό δεν άμφιβάλλουν Χάρις στόν... Παπαντωνίου και στόν... Σπύρο το Μελά!

Όλοι βρίσκονται σέ φούρια και μεγάλη έτοιμασία κι' οι μικροί και οι μεγάλοι, πλούσιοι, φτωχοί και... Σία Έτοιμάζονται με δέος για την μέρα την μεγάλη για την έθνική στολή μας που ό καθένας μας θα βάλει Και θα λάμψουν σάν αστέρια φουστανέλλα και τσαρούχι Κι' οι τσολιάδες θάναι πάλι στη γιορτή προνομιοuchoi Κι' έτοιμάζονται με βιάσι κάθε μαγαζί και σπιτι για την μέρα αυτή που λάμπει και σάν τον 'Αποσπερίτη Μά έκτός από τη φούρια της 'Ελλάδος τώρα όλης Καλλωπίζεται δεόντως και των 'Αθηνών ή πόλις

Κι' έτσι χάρις — πώς να πούμε—τώρα και του τουρισμού Κάθε μέρος της 'Αθήνας θέ ν' αλλάξει πιά εκ βάθρων Χάρις στο σοφό το πνεύμα τώρα του καλλωπισμού Χάρις και οτις... υποδείξεις πούχει το παρόν μας άρθρον! Κι' έτσι τώρα στα Χαυτεία κάπου εκεί στού Θανοπούλου κάποιο άγαλμά θα στήσουν του πολυφαγά... Λουκούλου! Μιά πλατεία θα στολίσουν που αγάμους έχει... άμμον θα τοποθετήσουν... ράφια στην πλατεία των 'Αγάμων! Και στο λόφο Φιλοπάππου, στο Λυκαβηττό ψηλά στής 'Ακρόπολης τον γύρο που ό καθένας τόν... φυλά κι' όπου, τέλος, ρομαντζάρουν κάθε νύχτα τὰ ζευγάρια θα τούς βάλουνε... φανάρια!

Και στού Ρούφ έχει το τέρμα — θάν' καλό κι' αυτό εξ ίσου— θα σπηή άνδριάς του...Βάκχου και στο πλάι του... Διονύσου! Στο... καρτιέ του Ποδονύφτη πούχει όλα τὰ έφόδιά του θα τοποθετήσουν μπάνια για να πλένν 'κει τὰ πόδια του. Στις πισίνες 'Αλεξάνδρας—ω μολύβι κάνε... κράτει! κάποια προτομή θα στήσουν του φιλόσοφου Σωκράτη. Τὰ ώδεία θα στολίσουν για να έχουν κάποια χάρη κι' ένα υπερμεγέθες... ψάρι!

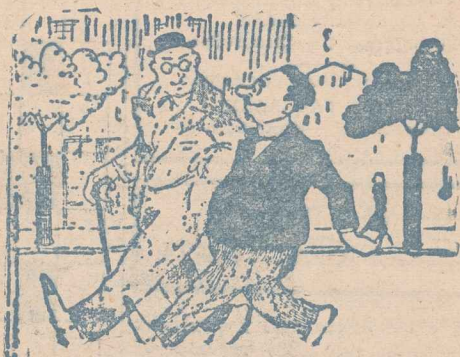
Και για στολισμό πηγαίνουν όλοι τώρα λάου - λάου θα σπηή στην Κερατέα τ' άγαλμα του Μενελάου. —Να και μία παραγγελία που μας ήρθε από την Σύρον θέλουν τ' άγαλμα τ' ώραίο, πούχαμε στο Λόρδο Βύρων!

“Εξ' άπ' το Βρεφοκομείο που... ντιζέξ έχει γραμμή θέ να στήσουν μάνι, μάνι, του... 'Αττικ την προτομή! (Βλέπεις πάντοτε μαζεύει ό 'Αττικ ό... μελιστάλακτος καλλιτέχνιδες της...κούνιας, τραγουδίστριες του γάλακτος!) Στο Βασιλικόν μας Κήπο—πούχει ό έρωτας φωλιά, Μία σύνθεσι σπουδαία γλυπτικήν εκεί θα στήσουν όπου θ' αναπαραστήσουν Μιά θρεμμένη... παραμάννα με μουστακαλή... τσολλά!... Και στο Ζάππειο που πάντα θα συχνάζουν ζευγαράκια θα διπλασιάσουν τώρα τὰ υπάρχοντα παγκάκια Γιατί, όπως ξέρουν όλοι, φύλων τε των άμφοτέρων Κάθε καλοκαίρι είναι ή πανσιόνα των άστέρων.

Το Πανεπιστήμιόν μας θα το στρώσουνε μέ... το ύδρα! Του 'Αθανασίου Διάκου, λέν, πώς βρέθηκαν ή... σούβλα! θα την χρησιμοποιήσουν τώρα για τας έορτάς που τούς νέους δημοσία θα σουβλίσουν προπτάς. Και στού "Αρεως το Πεδίο που ό μαθητικός ό έρω, τὰ βραδάκια εκεί συχνάζει και τὰ λέει... Ιδιαίτέρως και που καταφύγιο βρίσκει κάθε ζευγαράκι έν γένει Τό φανάρι θέ να στήσουν κεί κοντά, του Διογένη. 'Ετσι ή όμορφη 'Αθήνα τώρα πιά θ' αλλάξει όψη και... θα κόβη το σπαθί της, διαρκώς θα προχωρή. Κι' ό καθένας θα της λέει: «Σέ γνωρίζω από την κόψι του σπαθιού την τρομερή...».

Ο ΣΑΤΑΝ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

—Τι νέα; Πως είναι ό άδελφός σου;

—'Αστα πολύ άσχημα... Λίγο και μάς άφηνε χρόνια!

—'Αστειεύεσαι τώρα. Χθές το βράδυ τόν είδα στή ταβέρνα που χόρευε με τη γυναίκα του Μιχαλάκη.

—'Ακριβώς γι' αυτό. Τους έπιασε ό Μιχαλάκης στά σκαστά και... καταλαβαίνεις!

ΡΟΜΑΝΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΙ

Νατο, νατο, το ποντίκι
Μές την φάκα τώχω πιάσει
“Ο! τί νίκη! “Ο, τί νίκη!
και το πέταξα με βιάσι
Γιατί μέσα στο ντουλάπι
το καυμένο το ποντίκι
άπ' την τόση του αγάπη
δεν μου πλήρωνε τό... νοίκι!

N. MARINETHE

ΙΝΔΙΚΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάτω απο τι φεγγαρόλουστη νύχτα, μέσα στόν κήπο του 'Εζίκολουσιν, ή Μιχ 'Αλλού, κάθεται σάν όνειροπαρμένη, γλύφοντας ένα φύλλο λωτού, ένω τὰ γλυκύτατα σάλια της τρέχουνε ως τὰ στρουμπουλά σαγόνια της.

Μιά τέτοια νύχτα την είδε κι' ό γιουός του μεγάλου 'Εμ'ρη Τσαν 'Ακας, ό Κουρκουμπίν, κι' έδεσε μια μεγάλη πέτρα στο λαμό του, κι' έπεσε μέσα στά ήσυχια νερά της λίμνης Βορβόρ.

Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

ΑΝΤΙΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ...

Χαίρε κι' εσύ αγαπητέ άντρα αιώνια κουτέ χαίρε που θές να βρίσκεσαι στά σύννεφα επάνω χαίρε που είσαι ξακουστός και Δόν Ζουάν... έφαρμοστός! Στις κατακτήσεις ξεπερνάς τόν... Μιμή Κατριβάνο.

Που όταν γίνεται σπουή πάντοτε... ρέσας και... ταν! με τις γυναίκες παναπει— μένει χωρίς να θέλη Χαίρε, λοιπόν, Γιαγκο κι' εσύ που τώρα τρώς μόνο τουρού γι' αυτό και το μουστάκι σου φαντάζει σάν τσιγκέλι!

Χαίρε ρε Γιαγκο μερακλή που τ' όνομά σου γλύκα και το καταρό σου το μπουκάλι είν' πάντα λαδωμένο. Χαίρε 'Ασίκη σιχουργέ της Σύρνης ξακουσμένη νυις που ξεπερνάς τόν Σύλβιο σέ σίχο... παγωμένο! Χαίρε... να κάνουμε χωρίς ή αγαπημένη σου ΜΑΡΙΩ...

